

ובו שבועה, שכתוב חי ה' שכבי
עד הבקר. ששכינה תחתונה, כתל
מערבי הוא הדיור שלה, על שם
שהוא תל שהפל פונים בו. כ"ו
ת"ל, ידו"ד כ"ו, ודאי שכינה היא
תל שלו, על שם (שיר ה) קוצותיו
תלתלים שחרות כעורב. ופרשוה
על כל קוץ וקוץ תלי תלים של
הלכות. (קוץ) ד' מן אחד, תל שהפל
פונים בו. והקוץ הזה אחוז בין
א"ח ובין ד'. זהו שכתוב כי כל
בשמים ובארץ, ותרגם יהונתן,
שאחוז בשמים ובארץ.

וער"ו בארו בעלי המשנה
בחגיגה, על מה העולם עומד?
על עמוד אחד ששמו צדיק,
שנאמר וצדיק יסוד עולם. וכודאי
הוא ברית של שבועה שעליו
עומדים א"ח ד', שהם שמם
וארץ, שכתוב (ירמיה לג) אם לא
בריתי יומם ולילה חקות שמם
וארץ לא שמתי. א"ח שמם, זהו
שכתוב (מלכים א ח) ואתה תשמע
השמם. ד' הארץ, זהו שכתוב
(ישעיה סו) והארץ הדם רגלי.

ומשום שברית אחוזה בין שמם
וארץ ובה שבועה, זהו שכתוב
חי ה' שכבי עד הבקר. מי שנשבע
בשמו לשקר, כאלו הרס את בנין
השמם והארץ והחזיר את
העולם לתהו ובהו. שאם אדם
יזיז הקוץ של ד' מן אחד, ישאר
אחר, סמא"ל במקומו שקר.
וכאלו אותו איש בונה שמם
וארץ על שקר. ואמת עומד, שקר
לא עומד. הרס הבנין, ונפלו
שמם וארץ.

וזוהו כאלו השליך משמים ארץ
תפארת ישראל. שמי נותן ארץ
בשמם, שאמר (איכה ב) השליך
משמים ארץ? ודאי זו שכינה,
ותפארת עמה, שלא נפרד ממנה

וביה אומא, דכתיב, (רות ג) חי יי' שכבי עד
הבקר. דשכינתא תתאה, כותל מערבי,
דיורא דיליה. על שם דאיהו תל שהפל פונים
בו. כ"ו ת"ל, יהו"ה כ"ו, ודאי שכינתא,
איהו תל דיליה. על שם, (שיר השירים ה) קוצותיו
תלתלים שחרות כעורב ואוקמוה על כל קוץ
וקוץ תלי תלים של הלכות. (קוץ) ד' מן אחד,
תל שהפל פונים בו. והאי קוץ, הוא אחיד בין
א"ח, ובין ד', הדא הוא דכתיב, (דברי הימים א כט)
כי כל בשמים ובארץ, ותרגם יהונתן, דאחיד
בשמא ובארעא.

וער"ה אוקמוה מארי מתניתין בחגיגה, על
מה העולם עומד, על עמוד אחד
ששמו צדיק, שנאמר וצדיק יסוד עולם.
וכודאי איהו ברית דשבועה, דעליה קיימין
א"ח ד', דאינון שמא וארעא, דכתיב, (ירמיה לג)
אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמם וארץ
לא שמתי. א"ח שמם, הדא הוא דכתיב, (מלכים
א ח) ואתה תשמע השמם. ד', הארץ. הדא
הוא דכתיב, (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי.

ובגין דברית אחיד בין שמא וארעא, וביה
שבועה, הדא הוא דכתיב, חי יי' שכבי
עד הבקר. מאן דאומי בשמיה לשקרא, כאילו
הרס בניינא דשמא וארעא, ואהדר עלמא
לתהו ובהו. דאי בר נש יעדי קוצא דד' מן
אחד ישתאר אחר, סמא"ל באתריה שקר.
וכאלו ההוא בר נש בני שמא וארעא על
שקר. וקושטא קאי, שקרא לא קאי. הרס
בניינא, ונפלו שמא וארעא.

והאי איהו כאילו השליך משמים ארץ
תפארת ישראל. דמאן יהיב ארץ
בשמם, דקאמר (איכה ב) השליך משמים ארץ.

אלא ודאי דא שכינתא, ותפארת עמה, דלא אתפרש מינה בנפילו דילה,